

PTUJSKI LIST

Politično gospodarski tednik.

Stane:

Za celo leto K 20—
za pol leta K 10—
za četrt leta K 5—
za 1 mesec K 170

Posamezna številka 60 vin.

Uredništvo in upravništvo je v
Ptuju, Slovenski trg 3 (v starem
rotovžu), pritličje, levo.
Rokopisi se ne vrnejo.

Štev. 11

Ptuj, 14. marca 1920

II. letnik

Jugoslov. demokrat. stranka

sklicuje

javen shod

ki se vrši

v nedeljo dne 28. marca 1920. ob pol
10. uri dopoldne v dvorani „Društvenega
doma“

ki se nahaja v bližini „Narodnega doma“ v
Ptuju.

Na shodu poročajo člani odstopivše beograjske in ljubljanske vlade, ter mnogi jugoslovanski poslanci o novem političnem položaju.

Tajništvo JDS.

**Sijajen shod JDS v
Mariboru.**

Preteklo nedeljo je napolnilo občinstvo zbrano iz celega mariborskega okraja veliko dvorano Narodnega doma v Mariboru do zadnjega kotička z galerijo vred, da sliši poročilo bivših zastopnikov vlade v Beogradu in Ljubljani.

V več kot triurnem govoru razpravljali so ministri n. r. dr. Kramer, bivši deželni predsednik dr. Žerjav, poslanci Proto Kecmanović, dr. Kukovec in prof. Voglar o vprašanjih, katera so velevažna za celo našo državo, posebno še za naš slovenski del in vsakega posameznika.

V sponah tujčevega gospodstva brezvestnih italjanskih nasilnežev še ječi najlepši del naše domovine, ki nam zapira pot do morja, hoče s tem uničiti našo trgovino in nas zasuzniti za vedno v odvisnost svoje špekulacije, ki bi ubijala naše gospodarstvo, ter nam

Pravljice Božene Němcove.

Prevedel Dr. P.

(Nadaljevanje.)

A prišlo je drugače. Marička je bila drugokrat mati. Malo poprej pa je moral Milivoj zopet oditi na boj. S težkim srcem se je posloviljal. Pred odhodom je prosil starše, naj Marički nič zalega ne store, če bi bila z drugim otrokom zopet nesrečna. Marička je porodila zalega dečka. V mraku je ovladal strežnice spanec, kar se odgrne zavesa in pri postelji stoji babica. „Kako se imaš, Marička?“ vpraša prestrašena mater.

„Slabo in dobro; zakaj ste mi napravili toliko bolečin, babica?“

„Povej, kaj si videla v šesti sobi, potem bo vse dobro.“

„Nisem bila tam.“

„Povej, hudo bo s teboj.“

„Nisem bila tam.“

Mati je že segala strahoma po svoj zaklad, kar ga ji babica iztrga in preden je mogla zakričati, je bila postelja s krvjo pobarvana. Strežnice so zagnale grozen krik in vik. Uboga Marička, ki jo je le strogo kraljevičevo povelje obvarovalo smrti na grmadi, je trpela naj več. Milivoj je prijezdil domov in ni dal čutiti Marički svoje žalosti, dasi ga je izguba otroka hudo bolela. Tolažil jo je in zagovarjal pred starši.

Tretjokrat je bila Marička mati. Tedaj je ostal Milivoj doma in bedel sam pri ženi in otroku. Bil je zopet deček. Prišla je noč; nepremagljiva teža je začela Milivoju zapirati oči, nato pa se je prikazala babica.

brnila po vzorcu stare, razpadle Avstrije s peto v tilniku povspeti se kedaj do lepše bodočnosti, blagostanja in boljšega kruha. Tisoče in tisoče naših sinov in mož še ječi v sužnosti vojnih ujetnikov, katere zadržuje iz strahu italjanski imperijalizem v najhujši bedi in nasilju.

Doma pa se uničuje naše narodno premoženje s tem, da nam hoče vsiliti sedanja vlada za vedno 1 dinar za 4 krone, ko že ve vsak otrok, da je naša krona iste vrednosti in ima isto kupno moč kot dinar v Srbiji, vsled česar zahtevamo, da se nam zamenja sčasoma 1 dinar za 1 krono, da se ne ubija naše krone na uun-ten način in žene cene vedno više in više. Ne pripustimo in neopravičeno bi bilo, da bi zgubilo naše ljudstvo toliko ponarejenega in pri zamenjavi konfisciranega denarja, katerega je sprejelo v dobri veri za pravega.

Širom naše domovine se še šopirijo razni grofje, baroni, begi in židovje s svojimi ljudstvu ukradenimi tisoči in tisoči orali zemlje, katere se hoče ščititi sedanja vlada in zarobotavati še dalje majhnega posestnika in delavca v odvisnost raznih valpetov.

Reakcija in nazadnjaštvo je zavladelo v vseh panogah našega državnega narodnega, gospodarskega in socijalnega življenja, hoče se nas vreči za stoletja nazaj v našem razvoju, pri tem pa je začel predrzno dvigati svojo glavo nemški gad, in segati s svojimi strupenimi zobmi po zgubljenem paradizu.

Radi tega zahtevamo takojšnjo izvedbo volitev za vsa javna zastopstva zlasti občino in parlament, da se pokaže prava ljudska volja in od ljudstva izvoljeni zastopniki pometejo z vsem, kar je gnilega in škodljivega na našem telesu.

Z le imenovanim lastno temeljitostjo obdelali so vsa ta pereča vprašanja in klicali sedanji vladi jasen memento, da naj se ne igra z našo mlado državo in komaj pridob-

„Kako se ti godi?“ je vprašala maier, ki je plašno skrivala otroka v naročju.

„Hudo je bilo, sedaj je zopet bolje; toda usmilite se, babica, pustite mi mojega otroka!“

„Povej, kaj si videla v šesti sobi?“

„Nisem bila tam; oh, usmilite se, to bo moja smrt.“

„Bo, bo, tvoja in tvojega otroka, če ne poveš, kaj si videla v šesti sobi.“

Nisem bila tam.“

Babica je iztrgala iz naročja in gorka kri je porbrizgala materino lice. Milivoj se je prebudil in ko je videl, da je otrok izginil in da je Marička vsa krvava, je jadikoval in si obupno trgal lase z glavo. Prihiteji so starši, priteklo je ljudstvo in vsi so klicali: „Sežgite čarovnico, inče bo vsa dežela nesrečna.“ Oče in mati sta silila ubogega sina, naj ukaže Maričko sežgati, inče se ljudstvo upre. Dolgo ni mogel Milivoj privoliti, ko pa je videl, da se ljudstvo zares upira, je izrekel smrtno obsodbo.

Ko je uboga Marička slišala, da jo drugega dne sežgo, bi se bila rada poslovila od soproga, on pa ni hotel priti. Udano je pričakovala smrti, kajti nič je ni več na svetu veselilo, ko jo je ljubljani soprog zapustil. Neizmerna množica ljudstva je stala že zgodaj ob grmadi. K poldnevu se je pripeljal črn voz s štirimi konji in na njem je sedela Marička črno oblečena. Ves dvor, kralj in kraljica so se pripeljali gledat. Pri grmadi so jo dvignili z voza in jo hoteli položiti na grmado. Kar jo nekdo potrka na ramo in ko se ozre, zagleda babico za seboj: „Kako se imaš, Marička?“

„Kako me morete še vprašati?“

„Povej, kaj si videla v šesti sobi?“

„Nisem bila tam.“

ljeno svobodo, naj ne uvajajo sedanji krmarji vedno hujše korupcije in koritarstva.

O vseh teh in drugih važnih vprašanjih se hočemo temeljito pogovoriti tudi mi iz celega ptujkega okraja pri shodu na cvetno nedeljo in glasno povzdigniti naš glas za naše pravice. Ne križem rok zanašajoč se z g. Protič-Korošcem vred, da bode že pomagal Bog, ostanimo rajši na realnih tleh in pri prvem odstavku: „Pomagaj si sam“, radi česar kličemo vsem, katerim leži na srcu dobrobit in boljša bodočnost naše domovine: Pridite in agitirajte, da bode shod primeren našim zvišenim ciljem.

— a —

VAŽEN DAN

bo 28. sušec t. l. ob pol 10. uri dopoldne se vrši shod Jugoslovanske demokratske stranke v „Društvenem domu“ v Ptuju. Kot govorniki pridejo poročat bivši minister za trgovino in obrt, g. dr. Kramer, bivši deželni predsednik g. dr. Žerjav, dalmatinski poslanec, frančiškanski pater g. dr. Grgič, mariborski poslanec, g. prof. Voglar, ter predsednik Jugoslovanske demokratske stranke g. dr. Kukovec.

Vsakdo, ki se zanima za javna vprašanja, lahko izve iz ust naših prvih mož, ki so sami vladali, o razvoju in o sedanjem stanju vseh javnih vprašanj, ki so velike važnosti za narodno in državno življenje. Vse naše zavednejše somišljenike prosimo, da počno takoj najživahnejšo agitacijo od osebe do osebe, da bode udeležba v „Društvenem domu“ na shodu vredna truda govornikov, ki prispejo od daleč k nam, da nam poročajo

Pričakujemo posebno tudi od naših zavednejših žen, da zastavijo ves svoj vpliv, da bo ženska udeležba najmanj ravno tako velika, kakor od strani mož. ODBOR.

„Povej, vse bo dobro, rešila boš sebe in mene.“

„Nisem bila tam.“

Babica je izginila, ne da bi jo kdo videl. Krvniki so priskočili in vlekli Maričko na grmado. Nekateri so godrnjali, večji del ljudstva pa je pomiloval mlado krasno gospo. Že so hoteli grmado prižgati, kar še začuje radosten krik: „Ne prižigajte, ne prižigajte, ona je nedolžna!“ Ljudstvo je odstopilo in kralj je zagledal četvero belih konj z zlato opravo okrašenih. Nad njimi je plapolala bela zastavica.

Začuden so gledali vsi, kdo se pelje. Konji so se ustavili, prapor je omahnil in iz zlate kočije stopa prekrasna gospa visoke postave, nesoča v naročju otročiča v svilenih plencah. Za njo sta izskočila dva fantička v dragocenih oblekah. „Marička, Marička, stopi dol! je zaklicala gospa ob grmadi. Jedva je začula Marička babični glas, ni občutila nobene slabosti, nobene bolečine več. Stopila je z grmade in ko je videla namesto babice gospo s tremi otroki, so jo radosti jedva nosile noge.

„Marička,“ je rekla gospa, „tukaj imaš svoje otroke! Jaz sem tista babica, jaz sem tisti kostenjak, ki si ga videla v šesti sobi. Nikdar bi me ne bila osvobodila, če bi bila odprla šesta vrata ali če bi bila priznala, da si me videla skoz ključavnico. Osrečila in rešila si mene, sebe in svoje otroke. Jaz sem edina hči mogočnega kralja; neki čarovnik me je hotel za ženo in me je snubil v osebi bogatega princa, jaz pa sem ga odbila. Zato me je zaklel v grdo babico in vsako dvajsto uro izpremenil v kostenjaka. Kar me je moglo osvoboditi, vse to si pretrpela. Hvaležna sem ti; bodi srečna in ne pozabi stare babice.“ Nato je poljubila Maričko in otroke na čelo in se odpeljala. Od gradu